

have Lyft til ved denne Lejlighed at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han har foretaget eller agter at foretage Skridt i denne Retning for at forbedre vore Eksportforhold.

Med det samme jeg taler om Statsbanedriften, kunde jeg have Lyft til at berøre et Spørgsmaal, som vi for Næsten ere blevne mindede om her i Dag, da Mødet aabnedes, ved at høre oplæst fra Formandspladsen, at der er indgivet et Andragende fra Banearbejderne, Ledvogterne eller hvad man vil kalde dem, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den højtærede Minister for de offentlige Arbejder er betænkt paa at raade Bod paa de noget uheldige Lønningsforhold, hvorunder disse Mennesker leve. Det er en Kendsgerning, at Lønningerne her i Landet i de senere Aar ere stegne, men disse Mennesker staa endnu i det væsentlige paa de samme Lønninger, som de have staaet paa i en Række Aar. Det er smaa Lønninger, de have — saa vidt jeg i Øjeblikket husker, er det fra 1 Kr. 70 Øre til 1 Kr. 90 Øre om Dagen — og derfor ere de forpligtede til at udrette 12 Timers Arbejde. De have jo nok to Timer til at spise i, men de ere forpligtede til at være borte fra Hjemmet paa Arbejdspladsen i mindst 12 Timer foruden den Tid, de bruge til at gaa fra Hjemmet til Arbejde og tilbage igen. Nu siges det ganske vist, at disse Arbejdere have dog det Ledvogterhus, de bo i, og at Ledtonen der har Bestilling som Ledvogter og derfor har fri Bolig. Det have de, men Konens Tid er derved ogsaa optagen, og naar man ser hen til, at Manden ogsaa er meget bunden, saaledes at han ikke som andre fri Mænd kan rejse bort, naar han vil, men altid maa være til Banens Disposition, endogsaa om Søndagen, og naar man ser hen til, at han, naar han skal hen i Besøg, enten det nu er i Anledning af Dødsfald eller hos Familien eller sligt, ikke kan faa Orlov paa anden Maade end ved at miste sin Dagløn, saa synes der mig Grund nok til at tage disse Lønningsforhold under Overvejelse. Jeg tror, at det Andragende, som er indgaaet til Rigsdagen, ikke alene gaar ud paa en Lønningsforbedring, men maaste endogsaa navnlig gaar ud paa, at Lønningen bliver til en Maanedsløn, hvilket giver dem mere Ret til Pension. Smidletid, om disse Ting kan der forhandles. Jeg tillader mig blot at spørge den højtærede Minister, om man i Ministeriet har haft Sagen under Overvejelse — hvilket jeg har Grund til at antage — og hvorvidt man der er betænkt paa at røre ved disse For-

hold og arbejde hen til at faa dem forbedrede.

Der er et andet Spørgsmaal, som uvilkaarlig ogsaa springer en i Øjnene, naar man gennemlæser Anmærkningerne til Finansloven. Det er et Spørgsmaal, som ikke har mindre Betydning for en af vore Erhvervsgræne, nemlig Spørgsmaalet om, hvad der kan gøres for Udviklingen af vort Fiskeri, navnlig ved Vestkysten af Sjælland. Paa det Forslag, her foreliggende, er der foreslaaet en Bevilling til Forlængelse af Molen ved Hirtzshals. Det er et Forslag, over for hvilket vi fra vor Side kun kunne stille os sympatetisk, da vi i sidste Samling havde Lejlighed til at stille Uvdringsforslag netop om denne Forlængelse. Nu er Ministeriet kommet os i Møde, idet det møder med et Forslag om denne Forlængelse. Det kunne vi kun hilse med Glæde. Det er vist, at der maa gøres meget store Skridt i Retning af at udvikle Forholdene derovre, saaledes at det bliver muligt for Fiskeriet som Næringsvej at naa frem og komme til at blomstre. Som Tilstanden er nu paa Vestkysten, er det jo saa, at Fiskeriet langs Vestkysten ikke kan finde Sted i mange Dage, at Fisterne stadig maa sidde hjemme og se paa, at store engelske Fiskerislaader ligge udenfor for at tage den Fisk, som dog er Danmarks Ryst- og Danmarks Fiskeribefolkning nærmest. De danske Fiskere maa baade se engelske og tyske Fiskerislaader, f. Eks. Blankeneserne, ligge og fiske, medens de ere nødte til at holde sig hjemme paa Grund af Vejret, fordi de kun have smaa Fartøjer, og fordi de kun kunne have smaa Fartøjer, da de ikke kunne trække de større op paa Land, hvilket jo er nødvendigt, da de ikke har nogen Havn. Hvis Fiskeriet paa Sjællands Vestkyst skal udvikles, saa det bliver muligt for Fiskerne at drive det som virkelig Næringsvej og i Virkeligheden at komme til at optage en Konturrence med engelske og tyske Fiskere, saa maa vi have Fiskerihavne — og jeg tror, ikke een, men flere Fiskerihavne — derovre, og dette er ikke alene nødvendigt, fordi Fiskerne ellers ikke kunne gaa ud med deres Baade, men det er ogsaa nødvendigt, fordi det ellers vil blive dem umuligt i Længden overhovedet at drive denne Næringsvej. Det er ikke min Mening her ved denne Lejlighed at komme ind paa at fortælle, hvad man i England har gjort for Fiskeriet; thi det har jeg haft Lejlighed til at berøre før; jeg har haft Lejlighed til at henbije til, hvad man har gjort i en saadan By som Grimsby, der i 1861 kun var et simpelt Fiskerleje med 12 Fiskeribaade, medens den nu har mange